

dette tvivlsomme Retsspørgsmaal ſkal træffes, alſaa førſt og fremmeſt her i dette høie Thing, maa man i Virkeligheden komme til det Reſultat, at Sigteſen har været rettet mod de paagjældende Andragere. Jeg ſkal bemærke, at det ærede Udvalg udtrykker ſig ſaaledes: „Han har ikke angrebet nogen enkelt Perſon. Han har kun udtalt ſin Opfattelse af Begrebet „ſkruebrækkeren“ ſaaledes ſom det var blevet forklaret under den foreliggende Sag“, men naar man ſer hen til de Udtryk, ſom bleve brugte, ſaa falde de ſaaledes: „Jeg betragter ſkruebrækkeren, ſaaledes ſom han er ſkildret her under denne konkrete, foreliggende Sag, ſom fuldstændig foragtelig“. Det forekommer mig, at det ikke er muligt at bruge Udtryk, ſom mere beſtemt knytte Udtaleſen, Dommen, til noget Beſtemt og Konkret, end det her er ſket. Det er dog aabenbart, at naar man taler om denne konkrete Sag, taler man ikke om noget Abſtrakt, det er dog klart, at de Perſoner, ſom deltog i denne beſtemte konkrete Kjendsgjerning paa en beſtemt Maade, ere beſtemte Perſoner. Det er meget muligt, at det ærede Medlem ikke kjendte diſſe Folk, det er vel endog ſaa ſandſynligt, men ſaa havde han ogſaa ſaa meget mere Grund til ikke at udtale en ſaa haard Fordømmelse over deres Færd. At det er beſtemte Perſoner, paa hvilke han udtrykkelig tager Sigte, lader ſig viſtnok ikke beſtride. Den ærede Ordfører henpegede til et ſaadant Tilfælde, ſom at man talte om Drankeren, og ſaa ſkulde riſikere at ſaae Søgmaal af alle mulige Drankere. Jeg tror, at det Exempel meget daarligt ſtaar til. Jeg ſkal vælge et andet, ſom jeg tror er bedre. Det er velbekjendt, at i vort Naboland, Norge, blev der anlagt Rigsretſſag imod Miniſteriet Selmer, at Lagthingets Medlemmer deltog i Paadømmelſen af den Sag, og at man i alt Fald nærer den Anſtueſe, at det var Lagthingets Medlemmers Votering, ſom førte til Domsfældelſen. Nu ſkal jeg ſaa tillade mig at forudsætte, at en eller anden Politiker havde udtalt Noget, ſom var en Fordømmelse over hele denne Procedure og Domsfældelse, og at en anden Politiker ſluttede ſig hertil og ſiger: Jeg betragter Lagthingsmanden eller Lagthingsdommeren, ſom han er ſkildret her under denne konkrete, foreliggende Sag, ſom fuldstændig foragtelig! Saa gad jeg nok vidſt, om de paagjældende Herrer, der ſom Lagthingsmænd havde deltaget i Uſſiggeſen af Dommen, ikke ſkulde være fuldt berettigede til at betragte en ſaadan Udtaleſe ſom en Sigteſe, der var rettet imod dem. Jeg ſkal hertil ſpøe, at diſſe 37 Mænd ere naturligviſ velkjendte i deres

Kreds, og at der ikke kan være nogen Tvivl om, at den Færd, der alſaa fra en viſ Side karakteriſeres ſom ſkruebrækkeri, efter ſom de Paagjældende befinde ſig paa det ene eller det andet Standpunkt, er Gjenſtand for en modsat Bedømmelse; der er ikke nogen Tvivl om, at de for deres Færd i ſaa Henseende ere Gjenſtand for Had og Chikane, der er ingen Tvivl om, at der bliver raabt efter dem: Der gaar ſkruebrækkeren! Og der maa jeg ærlig talt ſige, at jeg i Modſætning til det ærede Flertal ikke kan finde, at juſt Anvendelſen af den beſtemte Artikel fører til en Anthydning af noget Ubeſtemt. Jeg tror, at den Mand, der ſaar raabt efter ſig: Der gaar ſkruebrækkeren, vil meget vel vide, at det er ham, der er ſigtet til, og ikke ſkruebrækkeren i al Almindelighed. Jeg nærer ikke Tvivl om, at man i „ſkruebrækkeren“ lægger en Betydning af Had og Uvillie, hvorved det kommer meget nær til ſaadanne Udtryk ſom „Førreder“, „Ridding“ og den Slags. Det er derfor viſtnok fuldkommen korrekt, at „ſkruebrækkeren“ ved Umſtolene er blevet betragtet ſom et grovt Uvemsord. Saa længe det imidlertid holdes indenfor de jævnhyrde Kammeraters Sære, hvor den Paagjældende kan ſige lige overfor den Anden: Her ſtaar jeg ligeſaa godt, ſom Du ſtaar paa den anden Side, har det mindre Betydning. Helt anderledes ſtiller det ſig derimod, naar det er i dette høie Thing, at en ſaadan Domsfældelse udtales, en Fordømmelse udtalt i ſaa haarde og ſkaanfælleſe Udtryk, ſom det overhovedet er muligt. Jeg kan ikke ſkjønne, at det er muligt at erklære ſig i bittere og ſkarpere Udtryk om en Perſon end ved at ſige, at den Vedkommende i den Færd, hvorom der er Tale, er fuldstændig foragtelig. Hertil kommer, at denne Udtaleſe ikke er kommen fra Folk, der ere i fuld Vidneſkab ſom Deltagere i en Kamp, der gjælder i alt Fald indbildte Interesſer og Velfærd for de Paagjældende, men fra en Mand, der efter alle ſine Forhold — maa ſiges at ſtaa udenfor og over Stridigheder af denne Art. — Jeg ſkal ſluttelig tillade mig at tilſpøe endnu en Bemærkning. Der tilſkrives Julius Cæſar den Ytring, at Julius Cæſars Huſtru maatte ikke alene være dydig, men ogſaa anſes og agtes for at være dydig. Jeg tror, at Alle, ſom have den Være at være Medlemmer af dette høie Thing, maa være paa det Rene med, at det er i allerhøieſte Grad magtpaaliggende ikke alene, at Thingets Uſgjørelſer ere fuldt ud diſſerede af Hensyn til Retfærdighed og ikke til noget Andet, men ogſaa, at de i enhver Henseende og af Alle maa agtes og anſes derfor.